

Arrest

nr. 153 749 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 april 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 maart 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 17 juni 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het eerste en enig middel lijkt ongegrond.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd geeft zowel de juridische grondslag, met name de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet en de feitelijke overwegingen, met name gezien de verzoekende partij niet afdoende aangetoond heeft effectief onvermogen te zijn en gelet dat de verzoekende partij afgelopen jaar tewerkgesteld was en zelf over een inkomen beschikte, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging effectief financieel ten laste van de Belgische referentiepersoon, zijnde haar vader.

Met het theoretisch betoog inzake de formele motiveringsplicht wordt geen schending aangetoond van de formele motiveringsplicht. Uit het betoog blijkt dat verzoekende partij op de hoogte is van de motieven aangezien ze die bekritiseert, zodat het middel bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij heeft blijkens het administratief dossier bij haar aanvraag twee verklaringen op eer toegevoegd van 17 december 2014 waarin zij verklaart steeds ten laste te zijn geweest van haar vader, geen werk te hebben in België, geen bezittingen te hebben in Marokko en verder ook geen inkomsten te hebben (in Marokko). Wat deze verklaringen betreft oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris terecht dat deze verklaring niet kan worden aanvaard als een afdoende bewijs van onvermogen, aangezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst. Daarenboven merkt de gemachtigde terecht op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van haar verklaring van 17 december 2014 tewerkgesteld was, en dus wel een inkomen had. Bijgevolg zijn haar beweringen opgenomen in de verklaring op eer wat betreft haar inkomsten tegenstrijdig met de concrete vaststellingen uit het administratief dossier.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten ten onrechte wordt miskend door de gemachtigde en dat uit de verklaringen op eer wel blijkt dat zij financieel ten laste is van haar vader, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij door louter een andere mening toegedaan te zijn niet aantoonde dat het oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is of dat de gedane beoordeling onjuist is. Daarenboven verliest de verzoekende partij in dit verband uit het oog dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk staat dat uit informatie in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat verklaard werd in de verklaringen op eer, wel degelijk tewerkgesteld was en een inkomen had.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de vaststelling dat haar beweringen omtrent haar inkomsten tegenstrijdig blijken met de concrete vaststellingen uit het administratief dossier, kennelijk onredelijk of onjuist is.

Met betrekking tot de motieven van de bestreden beslissing omtrent de “certificat de prise en charge” en de “Certificat administratif en liberté sous caution”, stelt de verzoekende partij dat uit deze documenten blijkt dat haar vader zorgt voor het onderhoud van zijn kinderen en zij voert aan dat deze documenten, in het licht van alle andere documenten die zij heeft voorgelegd, een afdoende bewijs vormen dat zij in Marokko geen andere bronnen van inkomsten had. Zij verwijst hierbij specifiek naar de periodieke stortingen die zij van haar vader ontving. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij dienaangaande verklaringen op eer heeft bijgebracht, die niet kunnen worden aanvaard als bewijs van onvermogen aangezien verklaringen op eer niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Daarenboven stemmen bepaalde onderdelen van de verklaringen op eer niet met de stukken van het

administratief dossier. Voorts motiveert de gemachtigde dienaangaande dat deze attesten niets zeggen over eventuele eigendommen of andere mogelijke bronnen van inkomsten van de verzoekende partij, zoals bijvoorbeeld een uitkering. Deze argumenten van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij. Ook stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat voormelde documenten niet recent genoeg. Immers de aanvraag werd ingediend op 19 september 2014, terwijl de documenten dateren van 25 februari 2013 en 4 maart 2013. Dit wordt evenmin weerlegd of betwist door de verzoekende partij.

Wat betreft de attesten van A.M. T. [...] SPRL voor de periode januari 2008 - februari 2013, die uitdrukkelijk in de bestreden beslissing vermeld worden, blijkt dat de verzoekende partij periodiek bedragen die varieerden tussen 51,55 en 350 euro. Een keer werd ook 500 euro overgebracht. Wat betreft de voorgelegde bewijzen van overschrijvingen voor de periode oktober 2013 - december 2014, die eveneens uitdrukkelijk in de bestreden beslissing vermeld worden, blijkt de referentiepersoon maandelijks 300 euro aan de verzoekende partij stortte. Doch wordt er in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de verzoekende partij ten gevolge van een arbeidsovereenkomst van mei 2014 nu ook over een eigen inkomen beschikt. Het inkomen van de verzoekende partij varieert rond de 1037,32 euro (netto). De verzoekende partij toont niet aan dat deze inkomsten dermate gering zijn dat zij hierdoor geen menswaardig leven zou kunnen leiden in België en hierdoor ten laste zou zijn van haar vader. Hierbij dient te worden benadrukt dat verzoekende partij geen bewijsstukken voorlegt dat zij na de maand december 2014 nog financiële steun heeft ontvangen van haar vader. Bovendien blijkt uit het uittreksel van de Dolsis-databank dat zich in het administratief dossier bevindt dat de verzoekende partij tussen 9 mei 2014 en 5 januari 2015 in dienst werd gesteld als werknemer en dat zij op 10 maart 2015 opnieuw als werknemer aan de slag was en dit tot op het moment van het opvragen van het uittreksel op 17 maart 2015. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk of onjuist over dat de gemachtigde onder meer op basis van de vaststelling dat verzoekende partij het "afgelopen jaar" tewerkgesteld was en zelf over een inkomen beschikte, heeft beslist dat zij, waarbij zoals uit de bestreden beslissing blijkt rekening werd gehouden met het geheel van de voorgelegde documenten, waaronder de voorgelegde certificaten, de bewijzen van overschrijvingen en de attesten, niet op afdoende wijze heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag effectief financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Ten overvloed wijst de Raad erop dat de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon niet op hetzelfde adres in België wonen. Er wordt door verzoekende partij ook niet aangetoond dat de gemachtigde de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten zou miskennen, gelet op wat er over deze documenten in de bestreden bijlage 20 kan gelezen worden.

Bijgevolg concludeert de verwerende partij terecht dat "betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en gelet dat betrokkene het afgelopen jaar tewerkgesteld was en zelf over een inkomen beschikte, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon".

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 23 juni 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 19 augustus 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 17 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"De voorzitter vraagt de partijen om te reageren op de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij volhardt in de middelen zoals die werden ontwikkeld in het verzoekschrift en meent dat er wel degelijk sprake is van een manifeste appreciatiefout

bij de vraag of verzoekende partij ten laste is van zijn vader. De verzoekende partij meent dan ook dat de attesten van de financiële instellingen die afhankelijkheid aantonen. Zij vraagt de bestreden beslissing te annuleren.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”

2.5. Waar de verzoekende partij stelt dat ze volhardt in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift en meent dat er wel sprake is van een manifeste appreciatiefout nu zij ten laste is van haar vader zoals blijkt uit de attesten van de financiële instellingen, wijst de Raad erop dat in de beschikking van 17 juni 2015 hieromtrent uitdrukkelijk werd gemotiveerd. Ter terechtzitting gaat de verzoekende partij op geen enkel motief van de beschikking in. Ze beperkt zich in feite tot het herhalen van haar betoog opgenomen in het verzoekschrift, waarop de beschikking van 17 juni 2015 uitdrukkelijk geantwoord heeft.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 17 juni 2015 onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 17 juni 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS